

Pūķis un Bezdēlīga: Debesu mīlestība

Анна Смоляк

Augstu virs mākoņiem, kur vējš dzied savas skaistākās dziesmas, dzīvoja varenais uguns pūķis vārdā Liesma. Viņa sirds bija vientuļa, un viņš bieži raudzījās tālajās debesīs, ilgojoties pēc kāda, kurš viņu saprastu.

Kādā saulainā pavasara rītā viņa mieru pārtrauca maza, trausla bezdelīga vārdā Liniņa, kura bija apmaldījusies spēcīgā vējā. Liesma maigi pastiepa savu lielo ķepu, lai pasargātu mazo putniņu no briesmīgās vētras.

Kad vētra noritēja, Liniņa nevis aizbēga, bet gan pateicībā iedziedājās tik skaisti, ka pūķa akmens sirds acumirklī atpeldēja. Viņi pavadīja visu pēcpusdienu, sarunājoties un vērojot, kā saule riet aiz apvāršņa.

Dienas pārvērtās nedēļās, un abi kļuva nešķirami, spēlējoties mākoņu pilīs un dzenoties pakaļ vēja plūsmām. Liniņa mācīja pūķim pamanīt ziedu skaistumu pļavās, bet Liesma rādīja viņai pasauli no visaugstākajām kalnu virsotnēm.

Viņu draudzība pārauga dziļā un patiesā mīlestībā, kas pārsteidza visus meža un debesu iemītniekus. Viņi saprata, ka viņu atšķirības nav šķērslis, bet gan skaists papildinājums vienam otram.

Tomēr tuvojās rudens, un Liniņas ciltij bija laiks lidot uz siltajām zemēm, kas sagādāja abiem lielas skumjas. Pūķis zināja, ka viņa lielie spārni nespēs sekot bezdelīgu tālajam un ātrajam lidojumam.

Atvadu vakarā, mēnesnīcas apspīdēti, viņi sēdēja uz klints malas un solīja viens otram mūžīgu uzticību. Liesma uzdāvināja Liniņai mazu, mirdzošu uguns dzirksteli, kas sildīs viņu tālajā ceļā.

Gara ziema pūķim pagāja skumjās un ilgās, sargājot viņu kopīgās atmiņas un raugoties pelēkajās debesīs. Viņš katru dienu sildīja vietu uz klints, kur viņi pirmo reizi saticās, gaidot pavasara atgriešanos.

Kad nokusa pēdējais sniegs un gaisā ieplūda siltums, tālumā atskanēja pazīstama, dzidra dziesma. Liniņa bija atgriezusies, strauji lidojot taisni pūķa pretīmizstieptajos spārnos.

Liesma un Liniņa atkal bija kopā, pierādot, ka īsta mīlestība spēj pārvarēt jebkuru attālumu un gadalaiku maiņu. Viņu mīlestības stāsts kļuva par leģendu, ko vējš joprojām čukst koku galotnēs.